

Omo Bello, soprano

Omo Bello va néixer a Nigèria. Després de cinc anys de formació universitària en biologia cel·lular i genètica, va estudiar al CNSM de París amb Peggy Bouveret i a l'ABRSM de Londres. Al llarg del seu aprenentatge va tenir l'honor de rebre els consells i l'assessorament tècnic i musical de Jorge Chaminé, Teresa Berganza i Grace Bumbry. L'any 2010 va guanyar a Itàlia el primer premi del Concurs Luciano Pavarotti, un primer premi que també obtingué el 2011 en el Concurs Internacional Anselmo Colzani celebrat a la ciutat italiana de Bolonya.

Actua habitualment com a solista en festivals de França i altres països, amb un repertori ben variat que va de l'oratori a la música de cambra i l'òpera, tot interpretant els rols de Solis de *Magdalena* de Villa-Lobos, La Jeune Femme d'Hara Kei de la *Soie* d'Yves Prin –paper que ella mateixa va estrenar–, primera dama de *La flauta màgica*, Eurídice d'*Orphée et Eurydice* de Gluck, Barbarina i la comtessa de *Les noces de Figaro*, Julieta de *Romeu i Julieta*, Jeanne de *La vivandière* de Benjamin Godard i Donna Anna de Don Giovanni.

Ha actuat, entre altre sales, al Théâtre du Chatelet, Théâtre du Rond-Point, CNSM de París, Òpera de Sant Petersburg, Opéra de Montpellier, Festival de Verbier, festival Folles Journées de Nantes, Festival de Radio France, Grand Théâtre de Tours, Salle Pleyel parisenca, Théâtre des Bouffes du Nord o al Festival Ultima d'Oslo. També ha enregistrat el seu primer àlbum: *Des Knaben Wunderhorn* de Mahler.

Entre els seus projectes s'inclouen el paper de Violetta (La Traviata) a l'Opéra de Montpellier i el d'Elvira (*L'italiana in Algeri*) al Théâtre des Champs Elysées, així com nombrosos concerts.

Omo Bello ha rebut el suport de la Bettencourt-Schueller Foundation, Cziffra Foundation, Fondation de France i Les Fonds de Tarrazi. Igualment, va ser distingida amb les beques que concedeixen la Société Générale Musical Funds i l'ADAMI per a la temporada 2011-12.

Clément Mao-Takacs, pianista

Director d'orquestra, pianista i compositor, Clément Mao-Takacs és un reconegut director emergent. Ha estudiat al Conservatoire Supérieur de Musique et de Danse de París i a l'Accademia Chigiana de Siena. Premià al Festival de Bayreuth, va rebre el premi Jeune Talent 2008 que concedeix la Fondation del Duca (Institut de France-Académie des Beaux-Arts). El 2013 esdevingué el primer director d'orquestra a rebre el premi de la Fondation Cziffra.

Ha estat director assistent de Janos Komives a l'Òpera Nacional de Budapest (2002) i de Gianluigi Gelmetti a l'Òpera de Roma (2003-2008). Ha dirigit la Camerata Strumentale Città di Prato, l'Ensemble à Vents du CNSMDP, el Festival Orchestra de Sofia, els grups instrumentals Aquilon i Initium, i l'orquestra Sérénade (2004-2010). El 2011 fundà la Secession Orchestra.

Entre els seus enregistraments discogràfics, cal destacar l'àlbum que conté l'obra *Adieu* d'Stockhausen (Crystal Classics), així com un disc dedicat a Jacques Ibert (*Timpani*), que ha rebut la qualificació de cinc diapasons de la revista «Eponyme».

Clément Mao-Takacs desenvolupa també carrera com a pianista, solista i de cambra, i acompanya nombrosos instrumentistes i cantants lírics.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

DIJOURS, 26 DE MARÇ DE 2015 — 20.30 h

ECHO Rising Stars — *Petit Palau*

Concert núm. 1

Omo Bello, soprano

Omo Bello, soprano
Clément Mao-Takacs, piano

Concert presentat
per la Cité de la Musique / Salle Pleyel

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

ECHO
EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Omo Bello, soprano
Clément Mao-Takacs, piano

Anònim (editat per A. Parisotti)
Se tu m’ami

Gioacchino Rossini (1792-1868)
De *Soirées Musicales*
La promessa
La pastorella dell’Alpi

Alfredo Catalani (1854-1893)
In sogno... – Melodia (per a piano sol)

Vincenzo Bellini (1801-1835)
De *Sei ariette per Marianna Pollini*
Vanne o rosa fortunata
Ma rendi pur contento
La ricordanza

Ottorino Respighi (1879-1936)
Notturmo (per a piano sol)

Gaetano Donizetti (1797-1848)
Eterno amore e fè

Il barcaiolo

Stornello

In solitaria stanza

Mario Castelnuovo-Tedesco (1895-1968)
Il raggio verde (per a piano sol)

Paolo Tosti (1846-1916)
De *Quattro canzoni d’Amaranta*
Lasciami! Lascia ch’io respiri
L’alba sepàra dalla luce l’ombra

A Bucchella

Giacomo Puccini (1858-1924)
La canzone di Doretta (de *La Rondine*)

Comentari

Lluny de les passions desfermades dels escenaris, la tranquil·litat dels salons aristocràtics i burgesos permetien als compositors operístics italians del segle XIX desplegar el seu talent melòdic de forma més concentrada, un talent que també es pot rastrejar en els seus antecessors del Barroc. Alessandro Parisotti (1853-1913) va ser l’encarregat d’editar moltes peces dels segles XVII i XVIII, uns reculls d’*arie antiche* que continuen sent d’ús habitual per a molts estudiants de cant. Una de les més cèlebres, la delicada *Se tu m’ami*, va ser atribuïda a Pergolesi, tot i que, probablement, va ser escrita per Parisotti mateix.

Retirat de l’òpera, Rossini va continuar essent un compositor prolífic i inspirat, com palesa el recull de cançons recollides en les *Soirées musicales* publicades el 1835. Famós per les seves “*melodie lunghe, lunghe, lunghe*”, en afortunada expressió de Verdi, Bellini va aplicar el mateix do en les seves cançons de cambra, tenyides sovint d’una pàtina d’acaronadora melangia, com en *La ricordanza*, amb una melodia memorable que el compositor reaprofitaria en la seva última òpera, *I puritani*.

També el gran rival de Bellini, Donizetti, va ser un conreador assidu de les composicions de saló, amb similars paràmetres temàtics, sobretot l’amor i el desamor en totes les seves variants, com el viatge en barca amenaçat per una tempesta d’*Il barcaiolo*. La desimbolta *Stornello* va ser escrita per Verdi per ajudar el seu fidel llibretista, Francesco Maria Piave, afectat per un infart, mentre que la intensa *In solitaria stanza* anticipa un tema que reapareixerà a *Il trovatore*.

Amb Tosti arribem a un compositor no pas cèlebre per les seves òperes, sinó per les seves cançons, que han atret els divos de totes les èpoques gràcies a unes melodies d’una fluïdesa i naturalitat irresistibles. De les fornades de compositors italians posteriors a Verdi, alguns són només recordats per un títol. És el cas de *La Wally* de Catalani, autor també d’In sogno, una de les deu *Impressioni* per a piano del 1889. Només Puccini va assolir una transcendència equivalent a la del seu antecessor. De cançons també en va escriure un bon grapat, però és lògic que el programa es tanqui amb una ària de *La Rondine*, no debades la protagonista, Magda, canta “Ch’ il bel sogno di Doretta” en un saló.

Xavier Cester, crític musical

Proper concert

DILLUNS, 18.05.15 — 20.30 h

Matosinhos String Quartet

W. A. Mozart: *Quartet núm. 16, en Mi bemoll major, KV 428*

D. Xostakóvitx: *Quartet núm. 8 en Do menor, op. 110*

J. Vianna da Motta: *Cenas nas Montanhas*

M. Ravel: *Quartet en Fa major*

Presentat per: Fundació Gulbenkian / Casa da Música

